

PROLOOG

Het is de gedachte die me gewekt heeft. Die mijn aandacht heeft weggetrokken van de sluiers van de slaap. Ze laat me zoeken in de geest en uitreiken naar een van de vele prachtige manen die planeet Safyra rijk is.

Mijn hart vertelt me precies naar welke ik moet kijken, daar in de verte hoog boven me in de zwarte nachthemel. Ze is mijn favoriete, de maan Ondaah. Haar heldere, zilverwitte stralenkrans is doorvlochten met magie. In een vervlogen ademtocht kan ik zeggen dat dit wat mij betreft de mooiste, schoonste, krachtigste der manen is die er bestaan. En... een betere grond om een tweedracht op te beslechten dan op haar bodem is in het hele universum nauwelijks te vinden volgens mij. Al, en laat me ondanks mijn ademloze bewondering niet aarzelen om dit te zeggen, is het direct een van de gevaarlijkste.

Daarvoor leef ik met hem mee. Met mijn vader. Met zijn strijd, welke nog niet is uit gestreden. Hij voert een moeilijk gevecht met zijn Schaduw daar op de maan Ondaah. Zijn toekomst is onzeker. Er valt nog niet te peilen wie hij is. Of hij zal verworden tot wat hij kan zijn. Net... zoals nog niemand mij kent...

Het is namelijk zo dat ik van dit alles nog niets behoor te weten. Ik behoor me louter en alleen nog maar te binden aan die wonderlijke wereld in de baarmoeder, zwevend in mijn eigen vruchtwater, tussen Droom en Werkelijkheid in. Want zie je, al besta ik al een eeuwigheid, ben ik nog niet geboren, en onwetend zijn van de buitenwereld, zoals zij onwetend zijn van ons in dit beginstadium, is een plicht voor ons beginnelingen. Wij, die louter nog maar bestaan uit ontwikkelende klompjes cellen, zich vormend van visje naar mens.

Vandaar dat ik alles in het geheim bestudeer. Ik stiekem naar de magisch dansende aura van de maan gluur. Lichtjaren van me verwijdert en een hartslag nabij.

Diep verstoep in mijn verborgen wereld reik ik verder, dieper de buitenwereld in, en met mijn steeds scherper wordende tastzin, maak ik mogelijk wat niet werkelijk behoort te zijn. Het Te Weten...

Ik ben anders dan mijn zwijgende tweelingbroer hier naast me, hij die zich zwevend in zijn eigen vruchtwater van me afwendt. Myaco verbergt zich nog in zijn sluiers van de slaap. Hij wil de gedachte niet met me delen, tot zijn tijd van ontwaken aangebroken is.

Toch zijn wij samen hier. Koestert onze moeder ons onbewust in haar schoot. Echter, gauw genoeg zal onze aanwezigheid duidelijk kenbaar zijn, en zal haar koestering alleen geen bescherming meer voor ons vormen.

Dicht bij de strijd zullen we zijn, mijn broer Myaco en ik. Ons lot is met dat van onze ouders verbonden. Wat dit niet tot ons verhaal maakt. Het is de hare. En de zijne. Mijn naam is Ileya...

EPISODE 1

De wolf huilde zijn lange, klagelijke gehuil. Staand op de top van de heuvel, onder een volle, ronde maan, huilde hij. Maar niet simpelweg wolf. Jakhals. Met zijn kop arrogant opgeheven en de nekharen dreigend woest rechtop, jankte hij zijn lied.

Zijn eenzame gezang bereikte de twee naakte jongens, vechtend onderaan de heuvel, en even viel hun gevecht stil. Ze keken allebei tegelijk omhoog. Omhoog naar het machtige schouwspel daar bovenaan de heuvel. Hun gezichten en hun lichtblonde haren waren een exacte spiegel van elkaar. Aandachtig luisterden ze naar zijn woeste lied. Het dier leek de maan wel naar beneden te willen zingen. Zijn vacht gloeide op in het maanlicht tot een bovenaardse gouden gloed hem omgaf. Met open monden luisterden en keken de jongens toe. Hoorden de zang, die hun meer vertelde dan al het andere kon doen. Ze vergaten totaal waar ze mee bezig waren. Stonden stil, zij aan zij. Samen aanschouwden ze de dans van vernieuwing waar de jakhals over zong. Ze merkten niet eens dat ze met hun hoofden omhoog geheven, hun monden wijd opengesperd, geluidloos met het dier mee jankten. Met de zang die hun hoofden vulde. Met de levensdans bedoeld voor één van hen. Niet de twee. Eén...

Ploppend rolde de steen het water in en verdween. Een snel vervagende rimpeling op het oppervlak was het enige dat er op wees dat de steen had bestaan. Werkelijk. Echt. Weg. Sowaya wenste dat zij op dezelfde manier kon vervagen. Haar gevoel was donker. Donkerder dan een onpeilbare nacht.

Haar dagen regen zich ineem tot een sombere waas. Elke dag weer een ochtend. Elke dag weer een. Maar daarop volgde onafwendbaar de avond. Zelfs hier met het warme zonlicht dat haar gezicht beroerde, kon ze de naderende kilte voelen. Ze kon het voelen. Het voelen was niet te stoppen. Niet omkeerbaar, het was... Nee!

Een volgende steen vond zijn weg naar haar hand. Ze kneep. Voelde de scherpe, oneffen randen. De vaste, harde kern van de steen. Koud en stil. Zo moest zij ook zijn.

‘Jij zult nooit als die steen kunnen zijn, Sowaya.’

Ze voelde zich verkrampen toen haar hartslag en tel versnelde, daartoe aangezet door een vleug van haar oude vuur, het vuur van verzet tegen deze strenge stem van het gezag, voor ze zich ervoor afsloot.

‘Sowaya, koppige Sowaya. Dat wat je bent zal je niet kunnen verloochenen. Voelen, aanvoelen, meevoelen zit in je natuur. Dat uit je te willen verbannen is niet alleen nutteloos, maar ook nog eens volstrekt belachelijk!’

Een paar maanden geleden zou ze Zuzya allang een vinnige veeg uit de pan hebben teruggegeven. Maar dat was toen. En nu was het nu. Ze hield haar impulsieve, kattige stem opgesloten. Net zoals ze al haar gevoel telkens diep in zichzelf trachtte weg te stoppen. Ze wilde het niet! Wilde het niet meer! Het bracht niets dan pijn!

‘Darians pijn, Sowaya. Dat wat je voelt is van Darian, niet van jezelf.’

Bijna keek ze de vrouw woest aan. Deze vrouw met haar vermeende waarheden. Haar stem roerde zich. Diep van binnen zwol ze aan vanuit haar buik en wilde omhoog, naar buiten. Ze hield het tegen. Klemde haar stem vast in boeien van staal. Haar blik bleef onbewogen.

Nietsziend staarde ze naar het water. Maar ze voelde haar kribbigheid. Voelde de boosheid haar ontglippen. En Zuzya wist het.

‘Je kunt je verantwoordelijkheid niet ontlopen, Sowaya. Al drukt deze nog zo zwaar op je schouders, je zult haar moeten dragen.’

Als een glibberig stukje zeep glipte haar stem tussen de boeien vandaan. -Betweter! schreeuwde ze het van binnen plots uit. En daadwerkelijk wierp ze dit keer een nijdige blik naar opzij, weken haar lippen iets uiteen alsom te spreken. Om deze kwelgeest weg te sturen. Ver, ver weg.

Zuzya volgde haar overal. Al wekenlang. Van opstaan tot naar bed gaan bleef de vrouw halsstarrig aan haar zij kleven. Ze had het heftige gekriebel en getintel in haar hele lichaam om te reageren de hele tijd weerstaan, had Zuzya totaal genegeerd. In de hoop, dat als ze dit maar lang genoeg zou volhouden, Zuzya het wel zou opgeven. En nu...

Nee! Het kon niet. Niet door die, die, dat, vreselijke mens! Zij kon niet de reden zijn waardoor ze weer woorden op haar tong zou vinden. Ze deze weer zou uitspreken. Ze verder zou gaan op haar weg. Een weg waarvan ze niet wist waar deze heen zou leiden... Nee! Ze zou Zuzya die eer niet gunnen! Darian niet verraden door haar die eer te gunnen! Met een ruk draaide ze haar hoofd weer weg, trok haar lippen tot een strakke streep en staarde opnieuw naar het water. Ze wilde de kalme wetenschap, blinkend in die vreselijke vrouw haar ogen, niet zien. Niets ervan zien.

Haar ogen begonnen plots te branden. Dat vurige, schrijnende branden wat haar steeds vaker overviel. Ze kneep ze stijf dicht. Kon de schittering van het zonlicht op het wateroppervlak niet meer verdragen. Het deed zeer aan haar ogen. Maakte de vreemd brandende jeuk erin erger. Een jeuk die ze niet weg kon knippen, niet eruit kon wrijven, hoe verwoed ze het ook telkens opnieuw geprobeerd had.

Zuzya zweeg. Wierp haar niet een van haar welgemikte, nietsontziende opmerkingen toe.

'O, Sowaya...' was het enige dat Zuzya toen vanuit stilte verzuchtte, voor ze zich naast haar liet neerzakken in het gras.

Ze verstijfde verrast en trok zich onmiddellijk diep in zichzelf terug, maar Zuzya sloeg spontaan een arm om haar heen. Trok haar dicht tegen zich aan en hield haar met een verbijsterende tederheid stevig vast.

